

Майсторъ Лалйо. (пресича го)

Какъ можеше!... Какъ могло би това...

При менъ да си... И да не мога азъ...

Кажы, не крий — отговори ми... Зита!

Ралко. Не Зита съмъ — менъ Ралица наричатъ.

Майсторъ Лалйо. И българка!

Ралица... Отъ Етърския край...

Майсторъ Лалйо. Но, Боже мой — бихъ казалъ, туй е сънь!

Ралица. И сънищата по нѣвга се сбждватъ,
кога човѣкъ си даде твърда воля.

Майсторъ Лалйо (нѣщо намислилъ).

— Иди тозчасъ — измий се и ела.

Приготви се — тѣй както за хоро.

(Ралица излиза).

IV.

Йосифъ (доволенъ, че е открилъ Ралица
гледа къмъ майстора).

Майстора вдига глава и като на
сънь, промълвя.

Майсторъ Лалйо.

Това що чухъ... що видѣха очитъ,
все още ми главата не побира...

Тѣй, никога неможахъ каза азъ,

когато тамъ при мене идва тя,

че българка е...

(Въ споменъ).

Тѣй!.. кога я питахъ

отъ где тя знай на длани да гадае...

Тя каза ми: това е тайна мой...

Да спомнямъ си: тогазъ тя замълча...

Сега ми става ясно, че може би,

ако бѣхъ настоялъ — щѣхъ да отгатна...

Но азъ бѣхъ тѣй погълната въ моя трудъ,

че... Залисана глава съмъ си азъ!

Каква любовъ и преданность неземна!

За приказъ е, що Ралица извърши.